

ਨਵਾਂ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਜਲੰਧਰ

ਹੜਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੇ ਸਿਦਕ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਦਾ ਹੈ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ

ਜਾਨ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪਰ ਪਈ ਹੜ੍ਹ ਦੀ ਸਾਜ਼ਖ਼ਤੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੇਖੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੜ੍ਹ ਸਾਇਦ 1988 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਅਥਬਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਣੇ, ਹੜ੍ਹ ਰਾਹਤ ਵੰਡੀਆਂ ਰੀਮਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸਾਂ ਤੇ ਉਦੋਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਉਖਾਦਾਈ ਤਸਵੀਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੀਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ। ਉਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਗਰਵਨਰੀ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰਸ਼ਾਹੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਤਾਬਕ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਲਾਭ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਿਆਸੀ ਆਗੂਆਂ ਦਾ ਬਾਹਲਾਦ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਮਲਾ ਜਿੱਦਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਅੱਜ ਜਿੰਨਾ ਭਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਮਾਰ ਉਦੋਂ ਅੱਜ ਜਿੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਈ, ਪਰ ਮੁੱਢਲਾ ਪੜਾਅ ਬੜਾ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਛੱਲ ਜਿਹੀ ਆਈ ਤਾਂ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਰੁੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਬਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਪਾਣੀ ਵੱਧ ਆਇਆ, ਪਰ ਇੱਕਦਮ ਛੱਲ ਅਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਲਗਾਤਾਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਮਾਰੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਰ ਵਰਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜੰਮ੍ਹ-ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਮੌਰ ਪੈਣ ਤੇ ਬੱਦਲ ਫਟਣ ਨਾਲ ਵਗੇ ਵਹਿਣ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜੇ, ਮਾਲਵੇ ਤੇ ਦੋਅਾਬੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਡਿਤਾਂ ਦਾ ਅੰਬਾਰ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਭਾਗੜਾ ਫੈਮ ਉੱਛਲਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਫਲੱਡ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਨੰਬਰਤ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਈ, ਪੈਂਗ ਫੈਮ ਵਾਲੇ ਗੇਟ ਕਈ ਵਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਪਏ, ਰਣਜੀਤ ਸਾਗਰ ਤੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਬੀ ਫੈਮ ਵਾਲੇ ਗੇਟ ਵੀ ਪਾਣੀ ਸਭਾਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ ਹੋਏ ਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਪਏ ਅਤੇ ਮਾਧੋਪੁਰ ਦੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵੇਲੇ ਤਿੰਨ ਗੇਟ ਟੁੱਟ ਕੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਹੜ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਰਮਾਨਾਂ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਚਲੀ ਸੁਖਨਾ ਗੇਟ ਦੇ ਫਲੱਡ ਗੇਟ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਪਏ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਰਿਹਾ ਘੱਗਰ ਦਰਿਆ ਵੀ ਹੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਦੇ ਸਿਖਰਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਉਛਾਲੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਕਈ ਦਿਨ ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕੋਈ ਨੁੱਕਰ ਵੀ ਬਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹ ਗਈ, ਜਿੱਧਰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇਸ ਵਾਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ਦੀ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਈ।

ਮੁੜ ਕਾ ਵਣੇ ਨਾ ਵਣੇ ਰਿਹੈ ਹੋਂ ਦਾ ਰਲ੍ਹਦ ਵੱਧ
ਦਿੱਤਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਭੁਗਤ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਦੇ ਰਾਜ
ਹਰਿਆਣਾ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਜੰਮ੍ਹ-ਕਸ਼ਮੀਰ ਤੇ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ
ਵੀ ਬਚੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸਕੀ। ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਜੰਮ੍ਹ-ਕਸ਼ਮੀਰ
ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਰ ਸਿੰਨੀ ਵਾਗੀ ਬੱਦਲ ਪਾਟੇ, ਜਿਥੁੰ ਦਾ ਪਾਣੀ
ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਆਇਆ, ਸਾਇਦ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਢੇ ਪਾਟੇ
ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਹਰਿਆਣੇ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ ਪਾਸਿਉਂ ਯਮਨਾ ਦਰਿਆ ਦੀ
ਮਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਘੱਗਰ ਜਾਂ ਅੰਬਾਲੇ ਕੋਲੇ ਲੰਘਦੀ ਟਾਂਗਰੀ
ਨਦੀ, ਸ਼ਾਬਦ ਨੇੜਲੀ ਮਾਰਕੰਡਾ ਨਦੀ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਨਦੀਆਂ
ਦੇ ਉਛਾਲੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ ਹਾਲਾਤ ਵੀ ਤਰਸ
ਯੋਗ ਬਣਦੀ ਗਈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਤਰਸਣ ਵਾਲਾ
ਸੁਖਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਇਸ ਦੇ ਲੋਕ
ਵੀ ਹੜ੍ਹ ਦੀ ਮਾਰ ਹੇਠ ਆਏ ਅਤੇ ਰਵਾਂਚੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਹੋਈ, ਉਹ ਬਿਆਨ ਕਰਨੀ
ਅੱਖੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਕ਷ ਹਫਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਜਿਹੜਾ ਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ
ਨਾਲ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰੀ ਚੱਲਦੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ
ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਸੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਗ ਲੜਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
ਕਰਦਾ ਸ਼ੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਗਏ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ
ਡੇਬਣ ਲਾ ਛੱਡਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਵੱਲ ਦਾ ਇਲਾਕਾ
ਕਦੇ ਸੋਕੇ ਨਾਲ ਦੂਖੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਤਾਡੀ ਅਥਾਈ ਸਾਲ
ਪਹਿਲਾਂ ਓਥੇ ਜਦੋਂ ਸੇਮ ਪਈ ਤਾਂ ਸੌਕੇ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੇਮ ਰੋਕਣ
ਲਈ ਦੋ ਡਰੇਨਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਡਰੇਨਾਂ ਵੀ ਤਥਾਹੀ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਰੇਨਾਂ ਦਾ ਵਰਿਣ
ਜਿੱਧਰ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਪਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਚੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜਾ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ਬਾਕੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਹਸਲਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ
ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਏਕੜ ਕਿੰਨ੍ਹ ਦੇ
ਬਾਗ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ।

ਏਨਾ ਮਾਝਾ ਹਾਲ ਹੋਣ ਮਹਾਰੋਂ ਦੋ ਕੰਮ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ
ਹੜ੍ਹ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ
ਸਰਕਾਰਾਂ ਵੀ ਤੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੀ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ। ਇਸ
ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਗੀ ਕੋਈ ਕਸਰ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਆਮ
ਲੋਕ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ
ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੇਲਾ
ਉੱਝਾਏ ਬਿਨਾਂ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬਹੁੜੀਆਂ, ਪਰ ਰਾਜਸੀ

ਇਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤੀ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੀ ਵਾਹਾ ਲਾਈ। ਅਸੁਣਾਂ ਦਾ ਕਮਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਅੱਜ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾਂ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ

ਜਤਿੰਦਰ ਪਨੂੰ

ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਲਾਤ ਅੱਜ ਤੋਂ ਉਲਟ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ ਹੁੰਦੇ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇਂ ਬੜੇ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਬਾਂਧ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵਿਲੰਬਿਤੀ ਨਹੀਂ ਵੱਡੀ, ਜਿੰਨੀ ਫੜਨ ਦੀ ਆਸ ਸੀ। ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣੇ ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਸਾਰਾ ਤਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਨਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪੁੱਜੇ। ਜਿਹੜੇ ਥਾਂ ਕੋਈ ਬੰਨ੍ਹ ਟੁੱਟਣਾ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਮਦਦ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਪਿੱਲੇ ਦੀਆਂ ਥੋਗੀਆਂ ਭਰ-ਭਰ ਟਰਾਲੀਆਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਤੇ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਦੇ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪਸੀਨਾ ਵੀ ਵਗਾਇਆ। ਉਹ ਟਰਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਚਾਗ ਵੀ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਇੱਥਾਂ ਸਨ ਤੇ ਏਸੇ ਰੌਂਗ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹਰਿਆਣਾ, ਚਿੱਲੀ, ਰਿਮਾਚਲ ਪੰਦੇਸ਼ ਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਸਮੱਗਰੀ ਮਾਇਕ ਮਦਦ ਲਗਾਤਾਰ ਭੇਜਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

११

ਮਾਤਰ ਧੂ

ਹੁਦ ਤੇ ਪ੍ਰਾਈਟ ਗਲਾਤ ਅਤੇ ਤੁਲਾਂ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਉੱਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੇ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਬੜੇ ਕਿਤੇ, ਪਰ ਬਾਂਧ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਫੜੀ ਹੈ ਤਹਨ ਦੀ ਆਸ ਸੀ। ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਹਰਿਆਣੇ ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਸਾਰਾ ਤਾਂਤ ਲੋਕ ਕੇ ਕਤਾਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪੁੱਂਤੇ। ਜਿਹੜੇ ਥਾਂ ਕੋਈ ਬੰਨ੍ਹ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੇਠ ਮਦਦ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਪਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਭਰ-ਭਰ ਟਰਾਲੀਆਂ ਲਿਆਦੀਆਂ ਤੇ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਰਕਣ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪਸੀਨੇ ਵੀ ਵਗਾਇਆ। ਉਹ ਟਰਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਸੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਚਾਰਾ ਵੀ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਦਿੱਤਦੇ ਸਨ ਤੇ ਏਸੇ ਰੰਗ ਵੇਖਿਦਿਆਂ ਹਰਿਆਣਾ, ਦਿੱਲੀ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਮਾਇਕ ਮਦਦ ਲਗਾਤਾਰ ਭੇਜਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅਕੜੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੌਂਝੇ ਸਰਕਾਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਦੁਸ਼ਟੀ ਗੱਲ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁੰਦੀ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਮਾਈਨਿਗ ਵੀ ਮੁੜਾ ਥਣੀ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਰੂਪੀ ਧਿਰਾਂ ਘੇਰਨ ਲੱਗੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਮੁੜ ਆ ਗਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਝ ਦਿਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹਿਸ ਚੱਲਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਸਾਡੀ ਆਹ ਲਿਖਤ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਅਜੇ ਕਈ ਥਾਂ ਏਨਾ ਪਾਣੀ ਖੜਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਂਦਲ ਓਥੇ ਜਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੱਤੀ ਓਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਏਦਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਦੋਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਕੱਢੇ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਪਾਵਾਲ ਖੇਤਰ ਦੀ ਹੱਦ ਮੁੜਕੇ ਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਮਦਦ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਸਾਹਾਵਾਂ ਟਰਾਲੀਆਂ ਤੇ ਟਰੱਕ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੜ੍ਹ ਪੀੜੜ ਦੱਸ ਕੇ ਕੱਪੜੇ-ਲੱਤੇ, ਖਾਣ-ਪੀਣ ਅਤੇ ਮਾਬਿਹ ਸਮਗਰੀ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਫਿਰ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਆ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆ ਮਦਦਗਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਠੱਗਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤੇ ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਲਾਹਾ ਲੈਣ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀੜੜ ਦਾ ਹੱਕ ਮਾਰਨ ਦਾ ਉਹ ਪਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਬਖ਼ਸ਼ਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਵੱਲੋਂ ਲਾਪੁਵਾਹ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਜਿਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਕਰਵਾਉਣੀ ਅਤੇ ਖਰਬੇ ਦੇ ਚੈਕ

ਗਣ, ਮਿਠਨਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਵਾ ਜ਼ਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮੂਲ ਮਾਂਨੇ ਗਏ ਅਤੇ ਘਰ ਸਾਜੇ ਰਾਖੇ, ਉਸ੍ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਪੀੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਸਦਮੇ ਦੀ ਮਾਰ ਹੋਣ ਮੌਜੂਦੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਰਹੇ ਤੇ ਜਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੇ ਦਾ ਦੌੜ੍ਹੇ ਵਾਗੀ ਦਾ ਅਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਗੀ ਰੜ੍ਹ ਮਾਂਨੇ ਅਸਲ ਪੀੜ੍ਹੇ ਅਜੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚਾਰ ਲੈਂਦੇ ਥੈਂਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤਣ-ਪੱਤਣ ਲੱਗ ਸਕਣਗੇ, ਗਿਰਦਾਵਗੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੌਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਗੁਰਾਗ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਦੌਰ ਦੌਗਨ ਬਣੋ-ਬਣਾਏ ਸੰਬੰਧ ਵਾਲੇ ਟੋਲੇ ਅਗਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਮਾਰ ਲਈ ਗਰੁੱਪਬੰਦੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਿੱਟਾ ਫਿਰ ਪੀੜ੍ਹੇਤਾਂ ਲਈ ਘੱਟ ਮਦਦ ਤੇ ਉਸ੍ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਭਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਕਸਰਾਂ ਕੱਢਦੇ ਵਾਲਾ ਵੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸਾਸਨ ਨੂੰ ਇਸ ਸੱਕ ਦੀ ਪੇਸ਼ਬੰਦੀ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਕੁਝ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਹਕੀਕੀ ਪੀੜ੍ਹੇਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਅਗੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਰਹੀ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ, ਇਸ ਵਾਰਾਂ ਜਿਹੜੇ ਅੰਧੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੀੜ੍ਹੇਤਾਂ ਲਈ ਮਦਦ ਦੀ ਹੱਥ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਵਿਦੇਸ਼ ਥੈਂਦੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪੰਜਾਬ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ, ਪੀੜ੍ਹੇਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਓਂਚਾਂ ਬਣਦਾ-ਸਰਦ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ, ਉਸ੍ਨਾਂ ਸਭ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਯੂਗਾਂ ਤੱਕ ਇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਖਾਪੀਆਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਵੀ ਸਨ, ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਪਾੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਹੱਲੇ ਵੱਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਠੇ ਦੇ ਫਿਰਕੂ ਭਾਂਬੜਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ, ਸੱਟਾਂ-ਠੇੜੇ ਖਾਂਦਾ ਫਿਰ ਪੈਰਾਂ ਸਿਰ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ ਦੀ ਮਾਰ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਫਿਰ ਉੱਠੇ ਗੀ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਸ਼ਾਵਾਂ ਬਣ ਖੜੇਵੀ ਕਿ ਮੁਸਲਿਕਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਖਣਾ ਹੋ ਵੇਂਦੇ ਤਾਂ ਇਦਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਿੰਦਾਦਿਲੀ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਸਿਦਕ ਤੇ ਸਬਰ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗਹਿਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਭਰਿਖ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੁੱਲਤਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਵ-ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ ਯਕੀਨ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਕਰ ਵਿਖਾਉਣਗੇ।

ਫਰ ਵਰੂ ਪਾਹਲਾ ਵਾਸਅਾ ਸਾ, ਰਾਹ
(ਬਾਗੀ ਸਰੀਕ) ਬੇਰਮ ਖਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ
ਵਧਾਦਿਆਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼

ਲਲਧਰ-ਗਾਹ-ਨਵਾਸ਼ਾਹਰ-ਜੱਜ ਰਲ ਲਿਕ ਤੇ
ਦਰਿਆ ਸਤਲੁਜ ਦੀ ਥੱਥੀ ਬਾਗੀ ਉਤੇ ਇੱਕ ਉਘੇ
ਢਾਹੇ ਉਤੇ ਵਸਦੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦੀ ਗਜ਼ਾ
ਰਾਪੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਮਨੀ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲਿ, ਇਸ ਵਸੇਬ ਦਾ ਨਾਅ ਰਾਘੂ
ਪੁਰ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਮਿੱਥੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਖੇਤੜੇ
ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇ ਦਾਦੇ
ਗਜ਼ਾ ਰਾਘੂ, ਜਾਤ ਵਜੋਂ ਥੱਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਵਸਾਇਆ
ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਿੱਥੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਤਿਹਾਸਕ
ਕਸਵੱਟੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤੱਥ ਰਾਪੁਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ
ਭਗਤਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਜਾਤ ਵਜੋਂ ਬਾਹਮਣ ਸੀ।
ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵੀਹੜੀਆਂ ਸਦੀ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਧਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਘੂ ਪੁਰ ਆਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।
ਹਰਿਦਾਸਾਰ ਦੇ ਕਾਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਣ ਵੀ ਰਾਘੂ ਪੁਰ
ਉਠ ਰਾਘੂ ਪੁਰ ਉਠ ਰਹੇ ਬੇਲਦਾ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ
ਗਿਆ ਕਿ ਸਮਾਂ ਪਾ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਅ ਰਹੋ
ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਰਾਜੂ
ਕਿੰਤਾਨਾਂ ਨਾਅ ਦਾ ਧਨੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ
ਗਈ, ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਭਲੀ ਅਤੇ ਦਾਨੀ
ਬੰਥੀ ਸੀ ਸਮੇਤ ਆ ਵਸਿਆ। ਰਾਜੂ ਦੀ ਮੌਤ ਉਪਰੰਤ
ਗਈ ਨੇ ਸਭ ਕੋਝ ਗਰੀਬ-ਗੁਰਿਖਿਆਂ ਲੇਂਦੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਰਾਜੂ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਉਤੇ
ਭਾਰ ਪੈ ਗਈ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਅ ਵੀ ਮਾਈ
ਗਈ ਦੀ ਨਗਰੀ ਉਪਰੰਤ ਰਹੋਂ ਨਗਰੀ ਲੋਕ ਮਨਾ
ਉਤੇ ਪੀਛੀ ਉਕਰ ਗਈ।

ਲੋਧੀ ਕਾਲ ਵੇਣੇ, ਵਪਾਰਕ ਨਗਰੀ ਵਜੋਂ ਵਿਕਸਤ

ਗਾ ਪਾਇਆ। ਇਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਅਰਥਾਤ ਨ ਤੱਤੇ ਗਿਰਦ ਦੀ ਜਗੀਰ ਘੱਡੇਵਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਹੜੀ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਦੁਰਦ ਹੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਘੱਡੇਵਾਹ ਰਸ਼ਤੂਤ ਆਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੁੱਲੋ ਸੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੀਆਇਆ ਆਪੋ ਵੀ ਰਹੀਆਂ। ਅਫਸੋਸ! ਬਾਹਰਲੇ ਅਤੇ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਬਦਲਤ ਦਿਹ 7 ਵੇਲੇ ਲੌਰ-ਲੌਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਾਹਦੁਰ ਵੇਲੇ, ਜਦ (1710 ਈ.) ਉਸ

ਹਿਆਸਤਾਂ ਕਾਰ-ਵਾਹਿਗੁਰ ਵੀ ਸਿੰਘ ਮਿਲਵਰਤੀਆ ਯੇਣਾ ਸੀ ਦੀ ਦੀਆਂ 75 ਫੀਸਦੀ ਅਸਾਸੇ ਤੇ ਤੁ ਬਾਕੀ 25 ਫੀਸਦੀ, ਉਹਨਾਂ ਸਹਿਯੋਗ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ। ਡੱਲੇਵਾਲੀਆ ਤਾਰ ਸਿੰਘ ਤੱਕ, ਜਦ ਤਾਈ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚਮਕ ਰੁੱਕਾ ਸੀ, ਇਸ ਪਰਾ ਚਲਾਈਦਾ ਰਿਹਾ। ਫੇਰ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਇਆ-ਵਾਪਿਰਿਆ, ਉਸ ਰਕਨ ਦੀ ਆਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਗ। ਮਹਿਲ ਤੇ ਕਿਲੋ ਵਿੱਚ ਪੱਕ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਗਾਮੀ ਪ੍ਰਤਿਗ ਭਾਂਸਿੰਘ ਦੀ ਸੋਝ ਮਾਈ ਰਤਨ ਕੌਂਝ ਦੀ ਫਸ਼ਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਗਾ ਵਿੱਚ ਐਗਲ-ਸਿੰਘ ਵਾਰ, 1846 ਵੱਲ ਜਿਹੀ ਸਿੰਘਾ ਸ਼ਾਹੀ ਵਕਾਲ ਸੀ, ਘਟ ਕੇ ਸੱਤ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਰੰਗ ਇਸ ਸਹਿਰ ਦੀ ਮਹਾਜਨੀ ਅਤੇ ਅਤੇ ਅੱਖਰ ਰਿਗਾਨ ਉਪਮਾਗ ਗਾਦਰ ਮੁਕਦਿਆਂ ਹੀ ਇੱਥੋਂ ਪਾਸ ਸ਼ੁਲੂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਂਦੀ ਦੀ ਸੰਘਣੀ ਲਿਆਕਤ ਅਤੇ ਦਾਨਿਸ਼ਵਰਤਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਥੋਂ ਦੇ ਸਲਤਨਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ।

ਖੁਸ਼ਬ, ਪਟ

ਪਾਣ ਤ ਪਛਾ ਕ

ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਦਾ ਈ ਉਬਕਿਆ। ਤਾਂ, ਨਹੀਂ ਵੱਡਾ ਗੁੱਸਾ ਮਾ ਤਾਂ ਹੀ ਨਾ ਫਿਰ ਅਣ ਕਰ ਵੱਡਾ ਲੱਗੀ, ਲੈ ਖਾਣੀ

ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰਾਂ 'ਤੇ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਜਾਣਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਹੌਲਾ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਚੇ-ਪੱਕੇ ਘਰ ਢਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਡੰਗਰ-ਪਸੂ ਰੁੜ ਗਏ ਸਨ, ਬਚੇ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਬਚੇ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਸਰਕਾਰ ਉਦੋਂ ਵੀ ਨਦਾਰਦ ਸੀ। ਸਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸਿਆਸਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸੁਣਾ ਰੱਚ ਸਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਸਟਮੀ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਅਦਾ ਫਰਮਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ੍ਹ ਲੋਕੀ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਚੁੱਕੇ ਅਰਜੀ-ਪੱਤਰ ਟਾਈਪ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਰਕਾਰੇ-ਦਰਬਾਰੇ ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜੀਆਂ ਲੰਬੇ ਅਰਸਾ ਰੁਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੇ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਵੀ, ਉਹ ਪਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁੰਚ ਸਦਕ ਜੋਗਵਰ ਲੈ ਗਈ। ਬਚਦੇ ਲੋਕੀ ਖਦ ਲੜ੍ਹੇ ਜੀਵਨ ਜਿਊਰੀ ਲਈ। ਉਹ ਅੱਜ ਵੀ ਭਲੀ-ਭਾਂਤੀ ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਈ ਦਲੇਰ ਦੇ ਫੌਨ ਦੀ ਟਰਨ-ਟਰਨ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਿਰਤੀ ਤੌੜੀ। ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, 'ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਖੁਲਾਜ਼ੇ ਨੇ ਮੋੜਾ ਪਾ ਲਿਆ ਸਮਝ। ਅਸਮਾਨ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਾਲੇ ਚਿਟੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਉੱਥੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਪਿਅੰਡੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆ ਬਹੁੜੀ ਹੋਵੇ। ਗੀਲ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਥੇ ਆਉਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਲੀਡਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ। ਪੁਸ਼ੀ ਬੰਨ੍ਹ ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਝਾੜਦੇ ਰਿਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੱਤ ਬਥਾਉ। ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਮਸ਼ ਵਾਂਗ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਕਿੱਲਤ ਆਈ ਹੋਈ ਆਗ ਹੁਣ ਕਰਿੰਦੇ

ਖੜ ਵਾਸਅਾ-45

ਵਿਜੈ ਬੰਬੇਲੀ

ਪ੍ਰਚਲਤ ਹਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹ ਕਿ ਇਥ ਇਕ ਰਜਜ਼ ਕਿਤਨਾਂ ਨਾਂ ਦਾ ਧਨੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਰਾਏ, ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡ ਭਲੀ ਅਤੇ ਦਾਨੀ ਬੰਦੀ ਸੀ ਸਮੇਤ ਆ ਵਸਿਆ। ਰਾਜੂ ਦੀ ਮੌਤ ਉਪਰੰਤ ਰਾਏ ਨੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਗਰੀਬ-ਗੁਰਿਸ਼ਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਰਾਜੂ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਭਰ ਪੈ ਗਈ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਂਅ ਵੀ ਮਾਈ ਰਾਏ ਦੀ ਨਗਰੀ ਉਪਰੰਤ ਰਾਹੋਂ ਨਗਰੀ ਲੋਕ ਮਨਾ ਉਠੇ ਪੋਛੀ ਉਪਰੰਤ ਕਰ ਗਈ।

ਲੋਧੀ ਕਾਲ ਵੱਲੋਂ, ਵਹਾਂਰਕ ਨਗਰੀ ਵਜੋਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਇਸ ਖੇਡੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਫੇਦ ਲੱਖ ਨੂੰ ਟੈਪ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਦਰਿਆ ਸਤਲਜ ਦੇ ਵਿਗਰ ਤੁੱਪ ਅਤੇ ਪਾਛਵੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਈ ਸਮਾਂ-ਦਰ-ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਜਿਹੇ ਕਸ਼ੇ ਤੁਲ ਰੱਹ ਗਈ। ਤੇਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸਵੇਰੇ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਗੁੱਜਰ ਕੌਮ ਕਾਬਜ਼ ਸੀ, ਮਹਰੋਂ ਮਹਿਤਾ ਰਾਜਪੁਤ ਤੇ ਫਿਰ ਘੋੜੇਵਾਹ ਰਾਜਪੁਤ ਜਿਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ-ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਵੱਸ, ਮੁਹੰਮਦ ਗੋਰੀ (1206) ਵੱਲੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਧਰਮ ਗੁਰਿਣ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਥੇ ਪੱਕੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋ ਗਏ। ਘੋੜੇਵਾਹ ਰਾਹੋਂ ਅਤੇ ਦੁਆਲੇ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੁੱਪ ਵਿੱਚ ਪੱਕ-ਪਕਾਅ ਰਹੇ। ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਇਬਰਾਹੀਮ ਲੋਧੀ (1517-1526) ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਨਗਰ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਵਹਾਰਕ ਨਗਰ ਵਜੋਂ ਉੱਘੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਬੇਸ਼ਮਾਰ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੁੱਢ-ਕਦੀਆਂ ਸਿਲਕ ਤੁਟ ਜਿਸ ਦਾ ਵਹਾਰਕ ਟਰੇਕ ਤਿੱਬਤ ਤੋਂ ਸੈਟਰਲ ਇਸ਼ਾਂਗ ਤੱਕ ਸੀ, ਇਸੇ ਰਾਹੋਂ ਥਾਣੀਂ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹੋਂ ਪਹਾੜੀ ਅਤੇ ਮੈਦਾਨੀ, ਉਮਦਾ ਮੰਡੀ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਗਰਾ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਜੂਹਾਂ ਵਿੱਚ
ਉੱਗੀ ਕੁਮਕਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰੀਲਾ-ਮੇਰਚੇ
ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹ ਨਗਰ ਸਿੱਖ ਸ਼ਾਹੀ
। ਬੰਦਾ ਬਹਾਦੁਰ ਜੀ ਦੀ ਆਸਥਾ
ਨੀਂ ਰਹੋ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਚੌਪੰਥੀਆਂ,
ਮੁਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸਾਦਰ ਕੀਤਾ ਕਿ
ਜੀਨੀਂ ਅਤੇ ਜਗੀਰਾਂ ਕਿਰਤੀਆਂ-
ਨਿਮਨ ਕਿਸਾਨਾਂ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਤੋਂ
ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਸੀਮਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਤੋਂ;
ਲ੍ਯੂਪੂ ਕਲ-ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ, ਸੁੰਘੜ
ਰਿਆ-ਬਹਿਰੀ ਸੰਦਾਗਰਾਂ ਤੇ ਆਮ
ਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਤ-ਧਰਮ ਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ
ਪੁਹੁਚਾਇਆ ਗਿਆ।
ਟਰ ਸੀ ਦੀ ਸਿਰ-ਵਾਰਵੀ ਘਾਲਣਾ ਦੇ
ਸਿੱਖਸ਼ਾਸ਼ੀ ਦੀ ਉਥਾਨ ਵਕਤ ਇੱਥੇ
ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ। ਉਦੋਂ ਡੱਲੇਵਾਲੀਆ
ਵੈਲ ਆਜੂ ਸ. ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ (ਭੱਤਰੀ
ਤੇ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਘੇਬਾ (ਕੰਗ ਜੱਟ) ਸਨ।
ਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਧਰ ਸ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ
ਲਾਲਾਂ ਬੰਗਾ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਸ. ਘੰਥਾ ਨੇ
ਨੜ੍ਹ ਦਬਦਬਾ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ
ਬਾਂਬਦਾ ਬਹਾਦੁਰ ਜੀ ਦਾ ਵਿੱਛਿਆ
ਪੈ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ ਮੁਗਲ, ਫਿਰ ਆਣ
ਨ। ਮਗਰੋਂ ਸ. ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਘੇਬਾ
(ਕ) ਹੀ ਰਾਹੋਂ ਗਿਰਦ ਸਤਲਜ ਦੇ ਦੋਵੇਂ
ਕਰਤਾ-ਪੱਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ
ਕਿਲਾ, ਜਿਹੜਾ ਮਗਰੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼

ਕਗਾਬ ਸਤਰ ਹਾਜ਼ਰ
ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ
ਸ਼ਾਹੁਕਾਰਾ, ਵਪਾਰਕ
ਕਾਰਨ 1857 ਦਾ
ਲੱਗਣਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਈ
ਡੱਸਣਾ ਕੁਥਾਂ ਨਹੀਂ
ਹਮਣ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀ
ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਹੀ ਕਈ
ਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ
ਅਤੇ ਉੱਘੀ ਹੋ।
ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਮੁਲਕ ਵੰਡ
ਜ਼ਮਾਗ ਨੂੰ ਬਿਟਿਸ
ਦੇ ਰਾਣੇ, ਰਾਹੋਂ ਦੇ
ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੀਕ
ਉਦੀਏ ਰਹੇ। ਹੱਲਿਆਂ
ਲੇ ਖਿੱਚੇ ਦਾ ਭਾਗੀ
ਇਸ ਦੀਆਂ ਰੇਲਾਂ,
ਬੰਗਾ—ਨਵਾਜ਼ਸ਼ਿਹਰ—
ਗਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਹੋਂ
ਵਰਖਾ ਨੇ ਸਪਾਟ—
ਵਿੱਚੀਂ ਵਲ ਪਾ ਕੇ
ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ,
ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਿੱਟੇ
ਗਨੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਇੱਥੋਂ
ਵਪਾਰਕ ਨਗਰੀ ਦੀ
ਢੇਰ ਪੁਗਾਣੀ ਨਗਰੀ
ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ
ਹੱਤ ਹਾਲ ਦੀ ਘੜੀ

ਘਰਾਂਣਾਂ ਦਾ
ਮਜਾਬ ਰਿਹਾ ਹੈ,
ਲਈ ਹਾਂ ਦਾ
ਵੱਲੋਂ ਖਿੱਲਰੇ ਇਸ
ਹਨੂੰ ਦੀ ਚਾਦਰ
ਨੁਹਾ ਫੇਲਾਉਣ ਦੇ
ਕਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ।
ਕਿਤਾ ? ਉਝ ਅੱਜ
ਸਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲ
ਤਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ
ਹੀ ਹੋ ਉਠਦਾ ਹੈ।
ਏਂਦੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ
ਚੰਚਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ
ਟਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ
ਜ਼ਬਹਾਂ 'ਤੇ ਲੁਣ
ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੌਲ
ਖਿਆ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ
ਰ' ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ
ਕੋਈ ? ਡਿੱਗੀ ਵੀ ਜਾਂ
ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ
ਗਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ
ਰਨੇ ਤਾਂ ਆਫਤ
ਦੇ ਕੇ ਪੱਲਾ ਈ
ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਾਲ-
ਦੇ ਚਿਤਰਪੱਤ 'ਤੇ
ਵਾਰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ
ਘਰਾਲਾ, ਸਹਿਰੀ

ਆ ? ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਬੇਸਿਰ-ਪੈਰ ਸੁਆਲ ਸੁ
ਘਰਵਾਲੇ ਸਮੇਤ ਉਥੇ ਸਾਰੇ ਮੱਜਦੂਰ ਬੌਂਦਲ ਜਿਲ੍ਹੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਹੱਦ ਪ
ਘਰਵਾਲਾ ਕੌਰਾ ਜਿਹਾ ਹੈ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਕਿ
ਸਿਆਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਬੀਬਾ
ਹੋਈ ਹੈ, ਕੁਝ ਹਾਲੇ ਖਾਣੀ ਆ।' ਘਰਵਾਲੀ ਦੀ
ਬਲਲੀਆਂ ਸੁਣ ਉਹਦੇ ਘਰਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਪ
ਉਹ ਕਿਸਾਨ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਨਾਲ
ਵਿਆਹਤਾ ਨਾਲ ਲੜ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ
ਵੀ ਸਾਗੀ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ। ਪਰ
ਕਿਸਾਨ ਬਹੁਤ ਗੁਣੀ ਬੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸਮਝਾਉਣ ਲੱਗਿਆ, 'ਸੁਣ ਬਈ ਕਾਕਾ ਤੇਰੀ
ਸਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਤੈਨ੍ਹਾਂ। ਪਿੱਛੇ
ਸੁਆਲ ਇਸੇ ਮੇਰੇ ਹੋਏ ਬੰਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਘਰਦਿਆਂ ਨ
ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕ
ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਣਾ ਵ
ਜੀਣਾ ਹੋਇਆ ? ਮਰਨ ਸਮਾਨ। ਢੂਲਾ ਸਵਾਲ
ਇਸ ਮੈਨੂੰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗਿਰਹਾ
ਕਈ ਕਿਸਾਨ ਜਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਕਰਜ਼ ਦੇ ਭਾਰ ਬੱਧੇ
ਹਨ, ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਕਟ
ਹੀ ਖਾਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੋਂਦਾ ਸ
ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਛੁੱਕ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ
ਸੀ ਬਈ ਬੀਬਾ ਕੁਸ਼ ਖਾਪੀ ਹੋਏ ਹੋ ਤੇ ਕੁਝ ਬਣ੍ਹ
ਮੇਰੇ ਚੇਤੇ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੁੰਦੇ

ਹਨ। ਬਾਈ ਦਲਰ ਦੇ ਫੜ ਦਾ ਟਰਨ-ਟਰਨ ਨੂੰ ਮੰਗ ਬਿਰਤੀ ਤੱਤੀ। ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਛੇਡੇ ਭਾਈ ਖੁਆਬਨ ਨੇ ਮੜਾ ਪਾ ਲਿਆ ਸਮਝ। ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਾਲੇ ਚਿੱਠੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਥੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਪਿਂਡੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਈ ਮਦਦ ਲਈ ਆ ਬਹੁੜੀ ਹੋਵੇ। ਫੌਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬੱਧੇ ਆਉਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਲੀਡਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਂਨੂੰ ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗ ਤੱਤੀ ਦੇ ਗੱਲਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੱਤ ਬਖਸ਼ਿਸ਼। ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਾਂਗ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਕਿੱਲਤ ਆਈ ਹੋਈ ਆ। ਹੁਣ ਕਰਿੰਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਫੰਡ ਮੰਗ ਰੋਏ ਨੇ। ਬਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਕਰੋੜ ਬਾਰੇ ਰੱਬ ਜਾਣੇ ਕਿੱਧਰ ਗਿਆ। ਸ਼ਰਾਰਤ ਜੋਰਾਂ ਤੇ ਆ। ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਆਪ ਈ ਕਰ ਰਹੇ ਆ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਲੋਕ ਹੋਗ ਪ੍ਰਚੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਨੀ ਚੇਤੇ ਆ ਜਾਣੀ ਆ। ਦੇਖਿਆ ਨੋਪਾਲ ਦਾ ਹਾਲ ਚੰਗੇ ਸ਼ਾਸਨ ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ 'ਜੱਨ-ਜੀ' ਅੰਦਰੋਲੀ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੰਕਟ ਚਰਮ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕਿਥੈ। ਕਰਿੰਦੇ ਨੋਪਾਲ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੁਧਰ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਕਠਮੰਡੂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੇ ਬਣੀ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੈਸ਼ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਬੋਨੀਆਂ ਬਹਾਮਦ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹਾਲ ਮਾੜੀ ਬਈਆਂ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਆਈ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਨੇ ਨਾ ਉਤਲੀ ਬੱਲੇ ਤੇ ਬੱਲੜੀ ਉਤੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਨੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਂਕੈ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਿਰ ? ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਮੇਰੇ 'ਆਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਕਿੱਥੇ ਲਿਜਾਣਾ ਇਹ ਧਨ ਕੱਠਾਂ ਕਰਕੇ ? ਉਹ ਤੇਰੇ ਗੀਤ ਦਾ ਅੰਤਰਾ ਐ ਨਾ, 'ਲੋਕੀ ਜੱਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਅੱਗੇ ਪਰਥਤ ਵਾਂਗੀ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਹੌਸ਼ਲਾ ਵਿੱਚ ਲੂਲੇ- ਲੰਗੜੇ ਵੀ ਪਰਥਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਇਕੋ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਰਕਤ ਏਕਾ ਭੁੰ ਸੱਦਾ ਏ ਹੋਂਦਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੁਝ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀਰੀਜ਼ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀਰੀਜ਼ ॥

ਲਿਪੇ ਲੋਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਥਾਪਤੀ ਮੁਹਰੇ ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਹੇ ਗਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਗੁਆ ਨਾਲ ਲੈਣ ਪੱਧੇ ਅਮਰੀਕੀ ਹੁਕਮਰਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਗੁਆ ਲੈਣ ਦੀ ਤੁਲਨਾ 1940 ਵਿਆਂ ਦੇ ਦਾਖੇ 'ਚ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲੋਂ ਚੀਨ ਦੇ ਹੱਥ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਚੀਨੀ ਇਨਕਲਾਬ ਨੇ ਚੀਨ 'ਚ ਅਮਰੀਕੀ ਸਮਰਾਜ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਸ਼ਤ ਬੁਰ ਦੀ ਇਹ ਸੋਚਣੀ ਭਾਰਤੀ ਸਥਾਪਤੀ ਅੰਦਰ ਪਾਂਧੇ ਜਾਂਦੇ ਆਮ ਖਿਆਲਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਮ ਖਿਆਲਾਂ 'ਚ ਭਾਰਤ ਨੂੰ 1940ਵਿਆਂ ਦੇ ਚੀਨ ਵਾਂਗ ਅਮਰੀਕੀ ਅਧੀਨਗੀ 'ਚ ਹੀ ਚਿਤਕਾਰਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰ ਭਾਰਤੀ ਹਾਕਮ ਸਮਾਜਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਪੱਧੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਹਿਤੀ ਨੂੰ ਬਿਧਾਨਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਵਾਪਾਰ ਵਾਰਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਮੀਦ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਮਰਾਜੀ ਮਹਾਂ-ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਸਵੇਲੀ ਨਿਗ੍ਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਮੁਲਕ ਦੇ ਨੀਤੀ ਘਾਤਿਆਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਦਾ ਬਿਧਾਨ ਵੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰੰਪ ਵੱਲੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਟੈਕਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਯਮਕਾਊਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੌਜੂਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਢੁੱਗ ਵੱਡ ਲੈਣ ਦਾ ਜੋ ਰਵਾਈਆ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਉਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਚ ਅਮਰੀਕਾ ਭਾਰਤ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਹਕੀਕੀ ਸਹਿਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਰੀ ਇਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਬਹਾਬਹੀ ਅਧਾਰਿਤ ਸਹਿਯੋਗ ਤੇ ਸਾਥ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਇਹਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸਮਰਾਜੀ ਲੁਣ ਤੇ ਦਾਖੇ ਦਾ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਪੀਨਗੀ ਭਰੀ ਹੈਸੀਅਤ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਜਾਹਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹਨਾਂ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਪੜਤਾਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹੀ ਤਸਵੀਰ ਉਘੜੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਵੋਂ ਮੌਜੂਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਭਾਰਤੀ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ

ਤ ਦਾ ਹੁਗਾਰਾ ਤ ਕੁਝਤ ਦ
ਦਾਅਵੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਪਰਾਂ
ਪੱਥੇ ਟੰਪੇ ਹੁਮਤ ਨੂੰ ਵਰਾਉਣ ਤੋਂ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਯਤਨ ਵੀ ਕੀਤੇ ਜਾ
ਰਹੇ ਹਨ। ਵਪਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਵਾਰਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕਥਾ
ਜਿਸੇ ਕਦਮ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟੰਪੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖੁ
ਤੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੰਪੇ ਨੂੰ ਡਾਲਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਜਾਰੀ
ਖਣ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸੇਟਰਸਾਈਕਲ
ਟੇਲਾਈਟ ਗਰਾਊਡ ਇੰਸਟਾਲੇਸ਼ਨ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਹੈਰਾ 'ਤੇ ਟੈਕਸ

ਪਾਵੇਲ ਕੁਸਾ

ਰ ਕਟੋਂਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਗੁੱਗਲ 'ਤੇ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਕਟੋਂਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ
ਟਾ ਵਰਗੀ ਟੰਪੇ ਦੀ ਹਮਾਰਿਤੀ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਕੰਟ ਕਟੋਂਤੀ
ਰੰਪੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਉਂ ਹੋ ਫੌਂ
ਰੀ ਹਿਚਕਚਾਹਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਐਂਡ 35 ਲੜਾਕੂ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦਾ
ਭਰੋਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤ ਅਮਰੀਕਾ
ਵੱਚ ਤੇਲ ਤੇ ਗੈਸ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ਮੁੱਖ ਦੇਸ਼ ਬਣੇਗਾ।
ਨਉਕਲੀਅਰ ਰਿਏਕਟਰ ਖਰੀਦਣ ਕੀਅਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ
ਗਈਆਂ, ਉਦੋਂ ਟੰਪੇ ਦੇ ਯਾਰ ਬਣੋ ਹੋਏ ਅਰਥਾਤ ਭਾਈ ਐਲਨ ਮਸਟਾਨ
ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਦੀਆਂ 8 ਹਜ਼ਾਰ
ਲੈਂਕਟਰਿਕ ਕਾਰਾਂ ਮੁਲਕ ਅੰਦਰ ਵੇਛਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ
ਗਈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਟਾਰਲਿੱਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਗ
ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਗਏ। ਭਾਰਤੀ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ
ਦੱਦਾਂ ਟੰਪੇ ਨੇ ਭਾਰੀ ਟੈਕਸ ਮਡੂ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਹਾਕਮ ਇਹ
ਹਿੱਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੀ ਹਨ। ਹੁਣ
ਸਮਝੌਤਾ ਸਿਰੋਂ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਮਹਾਰੋਂ ਮੌਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਅੰਦਰ
ਅਪਾਰ 'ਤੇ ਦਰਮਾਦੀ ਛਿਉਟੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ
ਪੱਧੇ ਮਾਰ ਕਾਪਾਰ ਉਤਪਾਦਕ ਕਿਸਾਨਾਂ 'ਤੇ ਪੈਣੀ ਹੈ।
ਤੱਤ ਅਜ਼ਿਹੀਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕਦਿਆ

ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਪਾਹ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਹਨ, ਜਦਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਉਸ ਕਪਾਹ ਤੋਂ ਬਣ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਮੜ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਦਰਸਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਗੱਖਿਆ ਦੇ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਸਾਥਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਅੰਦਰ ਸਾਮਰਾਜੀ ਅਪੀਨਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਬਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਅਮਰੀਕਾ ਭਾਰਤ ਦੇਸਤੀ 'ਤੇ ਛਾਡ ਟੈਂਪਮੈਂਟੀ ਬੇ- ਯਕੀਨੀ ਦੇ ਬੰਦਲਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਕੋਲੇ ਰਹ ਕੀ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਰਸਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਖਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਇਆ ਰਸਤਾ ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੁਲਕਾਂ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨਾਲ ਬੱਝ ਕੇ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਰਸਾਨਾ ਹੈ। ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੁਲਕਾਂ ਲਈ ਮੰਡੀ ਦੇ ਤੁਪ ਵਿੱਚ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲ੍ਹਣਾ ਅਤੇ ਮੁਲਕ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰ ਘਰਿਆਂ ਲਈ ਸਾਮਰਾਜੀ ਮੁਲਕਾਂ ਸਮੇਤ ਦੁਨੀਓਂ ਦੇ ਵਿਕਸਿਤ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਡੀਆਂ ਤੱਕ ਪੁੰਚ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਰਹ ਭਾਰਤ ਅੰਦਰ ਸਾਮਰਾਜੀ ਬਹੁ-ਕੰਮੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਪੁੰਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਲਈ ਰਹ ਬਣਾਉਣੇ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਬਰਾਮਦ ਮੁਲਕ ਮੈਨੂੰਫੈਕਰਚਰਿੰਗ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਮਰਾਜੀ ਸੰਸਾਰੀਕਰਨ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਤਹਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਰਤੀ ਹਕਮਾਤਾਵਾਂ ਇਸੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਰਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਆ ਰਿਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਗੁਰੂ ਬਣ ਜਾਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਆਰਥਿਕ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ਼ਵੱਡਵਾਂ ਸਥਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਦੇਣੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇਂ ਵੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਖ਼ਾਲੀ ਕਰਕੇ ਪੰਜ ਵਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਵਿਡ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇ ਚੀਨ ਮਕਾਬਲੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਾਮਰਾਜੀ ਬਹੁ-ਕੰਮੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਮੈਨੂੰਫੈਕਰਚਰਿੰਗ ਰੱਬ ਬਣਾ ਲੈਣ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਰਸਤੇ

